

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 208

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 martie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>		
DECRETE		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI			
236.	— Decret privind conferirea Ordinului național <i>Serviciul Credincios</i> în grad de <i>Mare Cruce</i>	2	7.	— Circulară privind realizarea și punerea în circulație, în scop numismatic, a unor monede dedicate centenarului nașterii lui Mircea Eliade.....	7
238.	— Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Cartei europene a limbilor regionale sau minoritare, adoptată la Strasbourg la 5 noiembrie 1992.....	2	REPUBLICĂRI		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.....		8-15	
Decizia nr. 163 din 27 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007.....	3-4	★			
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		Quantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2006, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale.....		15-16	
19.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.....	5-6			

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind conferirea Ordinului național *Serviciul Credincios*
în grad de *Mare Cruce***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările ulterioare,

având în vedere propunerea președintelui Curții Constituționale a României,

în semn de înaltă apreciere pentru contribuția personală avută la strângerea cooperării în domeniul justiției constituționale dintre România și Republica Lituania, pentru apărarea constantă a valorilor democrației și a statului de drept în cadrul Uniunii Europene,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul național *Serviciul Credincios* în grad de *Mare Cruce* domnului prof. univ. dr. Egidijus Kūris, președintele Curții Constituționale a Republicii Lituania.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 martie 2007.

Nr. 236.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind supunerea spre ratificare Parlamentului
a Cartei europene a limbilor regionale sau minoritare,
adoptată la Strasbourg la 5 noiembrie 1992**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 79 din 2 martie 2006,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare, adoptată la Strasbourg la 5 noiembrie 1992, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 23 martie 2007.

Nr. 238.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 163**

din 27 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 16 pct. 4 și ale art. 37 alin. (1) pct. 4 din Legea energiei electrice nr. 318/2003”, excepție ridicată de Aurica Roșca în Dosarul nr. 171/C/2006 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent informează că autoarea excepției a transmis Curții o notificare prin care precizează că nu mai are înscrisuri sau susțineri care să completeze cele deja depuse la dosarul cauzei și solicită judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, întrucât Legea energiei electrice nr. 318/2003 a fost integral abrogată prin dispozițiile art. 90 alin. (2) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, iar prevederile legale criticate nu au fost preluate în noua reglementare în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 171/C/2006, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 16 pct. 4 și ale art. 37 alin. (1) pct. 4 din Legea energiei electrice nr. 318/2003”**. Excepția a fost ridicată de Aurica Roșca într-o cauză având ca obiect „pretenții”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003 „prejudiciază grav dreptul de proprietate și sunt în divergență flagrantă cu garanțiile constituționale privind proprietatea”, consacrate de „art. 41 și art. 135 alin. (6) din Constituție” [devenite art. 44 și art. 136 alin. (5) după republicare]. Precizează că legea criticată a fost adoptată înainte de revizuirea Constituției, prin revizuire intervenindu-se în sensul garantării proprietății. De asemenea, textul legal criticat contravine și dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, precum și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 1 din

primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, norme care consacără și garantează dreptul de proprietate. Astfel, apreciază că dispozițiile criticate, potrivit cărora terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție sunt și rămân proprietatea publică a statului, instituie o măsură abuzivă, discriminatorie și prin care se acordă statului o poziție privilegiată față de proprietatea privată a cetățenilor, fără a se prevedea măsuri compensatorii, reparatorii sau alternative, așa cum în mod abuziv se proceda în fostul regim. Deși a dobândit terenul în mod legal și se comportă ca un bun proprietar în ceea ce privește plata impozitului aferent imobilului, titularul dreptului de proprietate este privat în exercitarea dreptului de uz asupra terenului, teren a cărui valoare de circulație a scăzut datorită sarcinilor „împovărătoare” impuse prin lege. Totodată, dispozițiile art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003 vin în contradicție și cu prevederile art. 16 din aceeași lege, prin care se instituie obligația despăgubirii celor prejudiciați, cu respectarea principiului echității, a dreptului de proprietate și a legislației în vigoare.

Judecătoria Galați nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 16 alin. (4) și ale art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003 sunt constituționale. Chiar dacă, prin instituirea drepturilor de uz și servitute, titularul dreptului de proprietate suferă o îngrădire în exercitarea atributelor dreptului său, această limitare este în acord cu prevederile art. 44 din Constituție, potrivit căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Dreptul de proprietate nu este un drept absolut, iar prin măsurile instituite de textele legale criticate se asigură valorificarea fondului energetic, bun public de interes național, astfel că nu contravin exigențelor principiului garantării și ocrotirii proprietății private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. 16 alin. (4) și ale art. 37 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 318/2003”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iulie 2003. Din motivarea autorului excepției rezultă că, în realitate, excepția de neconstituționalitate privește doar dispozițiile art. 37 alin. (4) din legea amintită. Totodată, Curtea constată că prin dispozițiile art. 90 alin. (2) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 legea inițial criticată a fost integral abrogată, însă prevederile art. 37 alin. (4) din aceasta au fost preluate în mod identic de dispozițiile art. 41 alin. (4) din noua lege în materie. Ca atare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, în prezent, dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007 (în vigoare din data de 22 februarie 2007), al căror conținut este următorul: „(4) *Terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție existente la intrarea în vigoare a prezentei legi sunt și rămân în proprietatea publică a statului*”.

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă dispozițiile art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, norme care consacră și garantează dreptul de proprietate privată.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 37 alin. (4) din Legea nr. 318/2003, inițial criticate și preluate, ca urmare a abrogării acestei legi, de art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, au mai constituit obiect al excepției de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale și internaționale invocate și în prezenta cauză și cu o motivare asemănătoare.

Astfel, prin deciziile nr. 72/2004 și nr. 203/2005, Curtea Constituțională a reținut că textul de lege criticat, potrivit căruia „*terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție existente la intrarea în vigoare a prezentei legi sunt și rămân în proprietatea publică a statului*”, nu contravine

dreptului de proprietate. S-a reținut cu acele prilejuri că, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, condițiile și limitele, precum și caracterul inviolabil ale dreptului de proprietate sunt consacrate prin lege. Ca atare, „legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituirea astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea constată că, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale”. Curtea a mai arătat că „exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice, cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora, deși are ca efect lipsirea celor interesați de o parte din veniturile imobiliare, nu se traduce într-o expropriere formală și nici într-o expropriere de fapt, ci duce la un control al folosirii bunurilor, ceea ce nu contravine art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății private. Este ceea ce a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*, 1989, o speță referitoare la reglementarea folosirii bunurilor. De asemenea, în cauza *Sporrong și Lonnroth împotriva Suediei*, 1982, aceeași Curte a arătat că, întrucât autoritățile nu au trecut la exproprierea imobilelor petiționarilor, aceștia puteau să-și folosească bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze”.

Curtea Constituțională constată că cele reținute în jurisprudența sa anterioară în materie își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, Curtea constată că dispozițiile art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 nu consacră trecerea în proprietatea statului a terenului pe care se află rețele electrice de distribuție, ci prevede că acestea sunt și rămân proprietatea statului, instituind astfel un fine de neprimire a cererilor de retrocedare. Așa fiind, reglementarea legală în cauză nu relevă nicio contradicție cu art. 44 din Constituție, ci, dimpotrivă, este în deplină concordanță cu art. 136 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Aurica Roșca în Dosarul nr. 171/C/2006 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000
privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**

Reformarea sistemului public de pensii, obiectiv cuprins în capitolul 7 „Politica de protecție socială” din Programul de guvernare 2005—2008, necesită măsuri de îmbunătățire a standardului de viață pentru persoanele vârstnice, în principal prin eliminarea inechităților din sistemul public de pensii, existente între diferite categorii de pensionari.

Pentru îndeplinirea acestui obiectiv au fost recalculate pensiile persoanelor pensionate anterior datei de 1 aprilie 2001, astfel încât toate pensiile sunt stabilite pe baza aceluiași principii.

Pe parcursul desfășurării procesului de recalculare s-a constatat că un număr însemnat de pensionari nu au înregistrat salariile în carnetele de muncă pentru perioadele de până în anul 1963, iar în cele mai multe cazuri posibilitatea dovedirii acestora prin adeverințe este imposibilă.

Acest aspect nu se datorează persoanelor în cauză, ci legislației în vigoare în acea perioadă, precum și faptului că multe unități s-au desființat, iar în unele cazuri arhivele au fost distruse. Situația creată influențează cuantumul pensiilor și produce reale nemulțumiri pensionarilor.

Drept urmare, se impune modificarea cadrului juridic necesar calculării punctajului mediu anual pentru perioadele în care nu sunt înregistrate salarii în carnetele de muncă.

De asemenea, este necesară adoptarea prezentei ordonanțe de urgență în vederea creării cadrului legal care să permită, pe de o parte, creșterea încrederii beneficiarilor în sistemul public de pensii, iar pe de altă parte, să permită asigurarea tuturor măsurilor tehnico-organizatorice necesare punerii în aplicare a noilor principii.

Pentru asigurarea unei aplicări corespunzătoare este absolut necesară asigurarea unei perioade de pregătire tehnică-procedurală între momentul publicării acestui act normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, și cel al producerii efectelor, respectiv efectuarea plăților corespunzătoare noilor prevederi.

Totodată, pentru a răspunde solicitării pensionarilor, au fost diversificate modalitățile de plată a pensiilor, prin introducerea conturilor curente și a conturilor de card, deschise la bănci.

Procedurile tehnice, specifice operațiunilor bancare, în special în cazul conturilor de card, permit ca drepturile de pensie să fie încasate și de către alte persoane decât cele îndreptățite de lege, chiar și după data la care acestea din urmă nu mai îndeplinesc condițiile de acordare.

Evidența încasării pensiilor de către titulari, efectuată pe baza taloanelor de plată transmise prin poștă la domiciliul acestora, precum și suspendarea pensiei în caz de neconfirmare a taloanelor sunt de natură a genera grave nemulțumiri în rândul pensionarilor, cu impact social nedorit. Astfel, în cursul lunii ianuarie 2007, un număr semnificativ de pensionari dintre cei care au optat pentru plata pensiei prin cont bancar s-a aflat în situația de suspendare a pensiei.

În condițiile în care până în prezent s-au încheiat convenții pentru plata pensiilor cu 7 bănci, fenomenul prezentat se poate amplifica, cu atât mai mult cu cât pensionarii își manifestă preferința pentru a încasa drepturile de pensie prin conturi bancare.

Întrucât modificările intervenite în starea civilă a persoanei, de natură a conduce la încetarea plății pensiilor, vor fi obținute de la instituțiile care au ca atribuții evidența persoanelor, respectiv de la Centrul Național de Administrare a Bazelor de Date privind Evidența Persoanelor, se impune abrogarea prevederilor referitoare la suspendarea plății pensiei în situația în care timp de 3 luni consecutive pensionarul nu confirmă încasarea acesteia.

Luând în considerare că situațiile expuse mai sus constituie situații extraordinare ce vizează elemente de interes public, se impune promovarea prezentei ordonanțe de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După alineatul (2) al articolului 91 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Modificările intervenite în starea civilă a persoanei, de natură a conduce la încetarea plății pensiilor conform

alin. (1) lit. a), vor fi furnizate de Ministerul Administrației și Internelor, prin Centrul Național de Administrare a Bazelor de Date privind Evidența Persoanelor.”

2. **Articolele 92¹, 93¹ și 93² se abrogă.**

3. **Alineatul (2) al articolului 161 va avea următorul cuprins:**

„(2) În condițiile în care, pentru o anumită perioadă care constituie stagiul de cotizare, în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale, asiguratul poate prezenta

acte doveditoare ale acestora. În caz contrar, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul minim pe țară, în vigoare în perioada respectivă.“

4. După alineatul (2) al articolului 161 se introduc trei noi alineate, alineatele (3), (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(3) Fac excepție de la aplicarea prevederilor alin. (2) perioadele anterioare datei de 1 ianuarie 1963 pentru care, la determinarea punctajului mediu anual, se utilizează:

a) un punct pentru fiecare lună de stagiu de cotizare realizat în perioadele anterioare datei de 1 septembrie 1947, indiferent de nivelul drepturilor salariale înregistrate în carnetul de muncă sau dovedite ori pentru care în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale;

b) un punct pentru fiecare lună de stagiu de cotizare realizat în perioadele cuprinse între data de 1 septembrie 1947 și data de 31 decembrie 1962 și pentru care în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale și nici nu sunt dovedite;

c) un punct pentru fiecare lună de stagiu de cotizare realizat în perioadele cuprinse între data de 1 septembrie 1947 și data de 31 decembrie 1962, în situația în care prin valorificarea drepturilor salariale din actele doveditoare rezultă, pentru fiecare lună de stagiu de cotizare, un număr de puncte mai mic decât cel prevăzut la lit. b).

(4) În situația în care, pentru perioade ulterioare datei de 31 august 1947, în documentele doveditoare sunt înregistrate drepturi salariale nedenuminate, acestea vor fi denuminate în funcție de reformele monetare.

(5) Prevederile alin. (3) și (4) se aplică pentru toate perioadele care constituie stagiu de cotizare în sistemul public, cu excepția perioadelor asimilate prevăzute de lege.“

Art. II. — (1) Prevederile art. 161 alin. (3), (4) și (5) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și persoanelor:

a) ale căror drepturi de pensie au fost stabilite până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în temeiul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare;

b) ale căror drepturi de pensie au fost recalulate conform dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat,

aprobată cu completări prin Legea nr. 78/2005, cu completările ulterioare;

c) cărora, la stabilirea drepturilor de pensie, conform legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, le-au fost valorificate perioade de vechime în muncă, respectiv vechime în serviciu, realizate în sisteme neintegrate în sistemul public de pensii.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) cota-parte din punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată, aferent perioadelor contributive anterioare datei de 1 ianuarie 1963, se înlocuiește cu cota-parte din punctajul mediu anual aferent aceleiași perioade, calculat conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(3) În cazul în care, pentru situațiile prevăzute la alin. (1), din aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență rezultă un punctaj mediu anual mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se păstrează punctajul mediu anual, respectiv cuantumul avantajos.

Art. III. — (1) Prevederile art. 161 alin. (2), (3), (4) și (5) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum se modifică și se completează la art. I, se aplică începând cu data de 1 iulie 2007.

(2) Drepturile rezultate în urma aplicării prezentei ordonanțe de urgență, cuvenite persoanelor prevăzute la art. II alin. (1), se acordă începând cu pensia aferentă lunii iulie 2007, fondurile fiind asigurate din bugetul asigurărilor sociale de stat, potrivit legii.

(3) Până la data de 30 iunie 2007, casele teritoriale de pensii au obligația să definitiveze măsurile cu caracter tehnic-organizatoric, în vederea aplicării prevederilor alin. (1) și (2).

Art. IV. — Pe data de 1 iulie 2007 se abrogă prevederile art. 15 alin. (2) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.550/2004 privind efectuarea operațiunilor de evaluare în vederea recalculării pensiilor din sistemul public, stabilite în fostul sistem al asigurărilor sociale de stat potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, în conformitate cu principiile Legii nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 1 octombrie 2004, cu completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

Ministrul administrației și internelor,

Vasile Blaga

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI**CIRCULARĂ****privind realizarea și punerea în circulație, în scop numismatic, a unor monede dedicate centenarului nașterii lui Mircea Eliade**

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va pune în circulație, în scop numismatic, începând cu data de 26 martie 2007, o monedă din aur, o monedă din argint și o monedă din tombac, dedicate aniversării centenarului nașterii lui Mircea Eliade — scriitor, filozof și istoric al religiilor.

Art. 2. — (1) Caracteristicile **monedei din aur** sunt următoarele:

- valoare nominală: 100 lei;
- formă: rotundă;
- titlu: 900/1000;
- calitate: proof;
- greutate: 6,452 g;
- diametru: 21 mm;
- margine: zimțată.

Aversul conține, în centru, valoarea nominală „100 LEI“, deasupra, stema României, iar dedesubt, anul de emisiune „2007“ și inscripția „ROMANIA“.

Reversul prezintă, în centru, portretul lui Mircea Eliade, iar la exterior, inscripția circulară „MIRCEA ELIADE“ și anii între care a trăit „1907—1986“, despărțiți printr-un element floral.

(2) Caracteristicile **monedei din argint** sunt următoarele:

- valoare nominală: 5 lei;
- formă: rotundă;
- titlu: 999/1000;
- calitate: proof;
- greutate: 15,55 g;
- diametru: 30 mm;
- margine: zimțată.

Aversul conține, în centru, valoarea nominală „5 LEI“, deasupra, stema României, iar dedesubt, anul de emisiune „2007“ și inscripția „ROMANIA“.

Reversul prezintă, în centru, portretul lui Mircea Eliade, iar la exterior, inscripția circulară „MIRCEA ELIADE“ și anii între care a trăit „1907—1986“, despărțiți printr-un element floral.

(3) Caracteristicile **monedei din tombac cuprat** sunt următoarele:

- valoare nominală: 1 leu;
- formă: rotundă;
- calitate: proof;
- greutate: 23,25 g;
- diametru: 37 mm;
- margine: zimțată.

Aversul conține, în centru, valoarea nominală „1 LEU“, deasupra, stema României, iar dedesubt, anul de emisiune „2007“ și inscripția „ROMANIA“.

Reversul prezintă, în centru, portretul lui Mircea Eliade, iar la exterior, inscripția circulară „MIRCEA ELIADE“ și anii între care a trăit „1907—1986“, despărțiți printr-un element floral.

Art. 3. — Fiecare monedă, ambalată în capsulă de metacrilat transparent, va fi însoțită de o broșură de prezentare a acestei emisiuni numismatice, redactată în limbile română, engleză și franceză. Broșura cuprinde și două file cu rol de certificat de autenticitate a emisiunii, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central. Monedele vor fi prezentate în cutii adecvate, pe al căror capac este inscripționată sigla Băncii Naționale a României.

Art. 4. — Monedele din aur, argint și tombac cuprat, dedicate centenarului nașterii lui Mircea Eliade, au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a monedelor din aur, argint și tombac cuprat din emisiunea dedicată lui Mircea Eliade se realizează prin sucursalele București, Iași, Cluj și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 23 martie 2007.
Nr. 7.

R E P U B L I C Ă R I

Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Statul, prin mijloacele prevăzute de lege, protejează cetățenii în calitatea lor de consumatori, asigurând cadrul necesar accesului neîngrădit la produse și servicii, informării lor complete despre caracteristicile esențiale ale acestora, apărării și asigurării drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice împotriva unor practici abuzive, participării acestora la fundamentarea și luarea deciziilor ce îi interesează în calitate de consumatori.

(2) Prevederile prezentei ordonanțe se aplică la comercializarea produselor noi, folosite sau recondiționate și a serviciilor destinate consumatorilor, cu excepția produselor care se comercializează ca antichități și a produselor necesar fi reparate sau recondiționate pentru a fi utilizate, cu condiția ca operatorul economic să informeze cumpărătorul despre aceasta.

Art. 2. — În sensul prezentei ordonanțe, se înțelege prin:

1. *calitate* — ansamblul de proprietăți și caracteristici ale unui produs sau serviciu, care îi conferă aptitudinea de a satisface, conform destinației acestuia, necesitățile explicite sau implicite;

2. *consumator* — persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care cumpără, dobândește, utilizează ori consumă produse sau servicii, în afara activității sale profesionale;

3. *operator economic* — persoană fizică sau juridică, autorizată, care în cadrul activității sale profesionale fabrică, importă, transportă sau comercializează produse ori părți din acestea sau prestează servicii;

4. *producător*:

a) operatorul economic care fabrică un produs finit sau o componentă a unui produs;

b) operatorul economic care fabrică materie primă;

c) operatorul economic care își aplică denumirea, marca sau un alt semn distinctiv pe produs;

d) operatorul economic care recondiționează produsul;

e) operatorul economic sau distribuitorul care prin activitatea sa modifică caracteristicile produsului;

f) reprezentantul înregistrat în România al unui operator economic care nu are sediul în România sau, în cazul inexistenței acestuia, importatorul produsului;

g) operatorul economic care importă produse în vederea realizării ulterioare a unei operațiuni de vânzare, închiriere, leasing sau orice altă formă de distribuție specifică derulării afacerii;

h) distribuitorul produsului importat, în cazul în care nu se cunoaște importatorul, chiar dacă producătorul este menționat;

i) distribuitorul produsului, în cazul în care importatorul nu poate fi identificat, dacă nu informează persoana prejudiciată în termen de 30 de zile de la cererea acesteia asupra identității importatorului;

5. *distribuitor* — operatorul economic din lanțul de distribuție;

6. *vânzător* — distribuitorul care oferă produsul consumatorului;

7. *prestator* — operatorul economic care furnizează servicii;

8. *produs* — bun material a cărui destinație finală este consumul sau utilizarea individuală ori colectivă; sunt considerate produse energia electrică, energia termică, apa și gazele livrate pentru consumul individual;

9. *produs sigur* — produsul care, folosit în condiții normale sau previzibile, nu prezintă riscuri sau care prezintă riscuri minime, ținând seama de întrebuintarea acestuia; riscul se consideră acceptabil și compatibil cu un grad înalt de protecție pentru siguranța și sănătatea consumatorilor, în funcție de următoarele aspecte:

a) caracteristicile produsului, ale ambalării și ale instrucțiunilor de montaj și întreținere;

b) efectul asupra altor produse, împreună cu care acesta poate fi folosit;

c) modul de prezentare a produsului, etichetarea, instrucțiunile de folosire și orice alte indicații și informații furnizate de producător;

d) categoria de consumatori expusă riscului prin folosirea produsului;

10. *produs periculos* — produsul care nu poate fi definit ca produs sigur;

11. *produs cu defecte* — produsul la care modul de prezentare, utilizarea previzibilă și data achiziționării nu oferă siguranță consumatorului, producând pagube acestuia;

12. *pagubă* — prejudiciul creat consumatorului prin utilizarea unui produs periculos sau a unui produs cu defecte, precum și cel creat de servicii necorespunzătoare furnizate de prestator. Prejudiciul poate fi material,

*) Republicată în temeiul art. V din Legea nr. 476/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.018 din 21 decembrie 2006, dându-se textelor o nouă numerotare.

Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 23 martie 1994 și a mai fost modificată și completată prin:

— Legea nr. 178/1998 pentru modificarea art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 13 octombrie 1998.

— Ordonanța Guvernului nr. 58/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 2 februarie 2002.

— Hotărârea Guvernului nr. 752/2001 privind majorarea valorii amenzilor contravenționale prevăzute la art. 46 și 46¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 471 din 17 august 2001.

— Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 146/2001 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 19 noiembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 322/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 12 iunie 2002.

— Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 84/2002 pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 26 iunie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 34 din 22 ianuarie 2003.

— Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 18 noiembrie 2003.

— Legea nr. 240/2004 privind răspunderea producătorilor pentru pagubele generate de produsele cu defecte, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 22 iunie 2004.

— Legea nr. 363/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției consumatorilor în vederea respectării angajamentelor asumate de România pentru aderarea la Uniunea Europeană, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

vătămarea integrității corporale sau a sănătății, precum și pierderea vieții. În cazul utilizării unui produs cu defecte, se consideră pagubă deteriorarea sau distrugerea oricărui bun, altul decât produsul cu defecte, cu condiția ca bunul respectiv să fie în mod normal destinat folosinței sau consumului privat și să fi fost folosit de persoana prejudiciată pentru uz sau consum personal, iar valoarea pagubei să nu fie mai mică de 200 lei;

13. *produs de folosință îndelungată* — produsul relativ complex, constituit din piese și subansambluri, proiectat și construit pentru a putea fi utilizat pe durată medie de utilizare și asupra căruia se pot efectua reparații sau activități de întreținere;

14. *serviciu* — activitatea, alta decât cea din care rezultă produse, efectuată în scopul satisfacerii unor necesități ale consumatorilor;

15. *declarație de conformitate* — declarația făcută de către un producător sau un prestator, prin care acesta informează, pe propria răspundere, despre faptul că un produs sau un serviciu este conform cu un document tehnic normativ;

16. *clauză abuzivă* — o clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul și care prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor buneicredințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților;

17. *termen de garanție* — limita de timp, care curge de la data dobândirii produsului sau serviciului, până la care producătorul sau prestatorul își asumă responsabilitatea remedierii sau înlocuirii produsului ori serviciului achiziționat, pe cheltuiala sa, dacă deficiențele nu sunt imputabile consumatorului;

18. *termen de valabilitate* — limita de timp, stabilită de producător, până la care un produs perisabil sau un produs care în scurt timp poate prezenta un pericol imediat pentru sănătatea consumatorului își păstrează caracteristicile specifice, dacă au fost respectate condițiile de transport, manipulare, depozitare și păstrare; pentru produsele alimentare acesta reprezintă data limită de consum;

19. *data durabilității minimale* — data stabilită de producător până la care un produs alimentar își păstrează caracteristicile specifice în condiții de depozitare corespunzătoare; produsele pentru care se stabilește data durabilității minimale nu trebuie să fie periculoase nici după această dată;

20. *durata medie de utilizare* — intervalul de timp, stabilit în documente tehnice normative sau declarat de către producător ori convenit între părți, în cadrul căruia produsele de folosință îndelungată trebuie să își mențină caracteristicile funcționale, dacă au fost respectate condițiile de transport, manipulare, depozitare și exploatare;

21. *viciu ascuns* — deficiența calitativă a unui produs livrat sau a unui serviciu prestat care nu a fost cunoscută și nici nu putea fi cunoscută de către consumator prin mijloacele obișnuite de verificare;

22. *practici comerciale abuzive și/sau incorecte* — orice acțiune, inacțiune, conduită, demers sau comunicare comercială, inclusiv publicitate, din partea unui operator economic în relație directă cu promovarea, vânzarea sau furnizarea unui produs sau serviciu, care aduce atingere în mod direct intereselor consumatorilor;

23. *punere pe piață* — acțiunea de a face disponibil pentru prima dată, contra cost sau gratuit, un produs sau un serviciu în vederea distribuirii sau utilizării, precum și comercializarea directă către consumatori, efectuată de către producători și/sau importator.

Art. 3. — Principalele drepturi ale consumatorilor sunt:

a) de a fi protejați împotriva riscului de a achiziționa un produs sau de a li se presta un serviciu care ar putea să

le prejudicieze viața, sănătatea sau securitatea ori să le afecteze drepturile și interesele legitime;

b) de a fi informați complet, corect și precis asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor, astfel încât decizia pe care o adoptă în legătură cu acestea să corespundă cât mai bine nevoilor lor, precum și de a fi educați în calitatea lor de consumatori;

c) de a avea acces la piețe care le asigură o gamă variată de produse și servicii de calitate;

d) de a fi despăgubiți pentru pagubele generate de calitatea necorespunzătoare a produselor și serviciilor, folosind în acest scop mijloace prevăzute de lege;

e) de a se organiza în asociații pentru protecția consumatorilor, în scopul apărării intereselor lor.

CAPITOLUL II

Protecția vieții, sănătății și securității consumatorilor

Art. 4. — (1) Se interzice comercializarea de produse sau prestarea de servicii care, utilizate în condiții normale, pot pune în pericol viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor.

(2) Se interzic producerea, importul și comercializarea produselor falsificate sau contrafăcute.

Art. 5. — (1) Produsele se comercializează numai în cadrul termenului de valabilitate sau al datei durabilității minimale stabilite de producător.

(2) Se interzice modificarea termenului de valabilitate sau a datei durabilității minimale înscrise pe produs, pe etichetă, pe ambalaj sau în documentele însoțitoare.

Art. 6. — (1) Guvernul, prin organismele sale specializate, stabilește norme și reglementări specifice sau le îmbunătățește pe cele existente, când se impune protecția vieții, sănătății sau securității consumatorilor, în următoarele cazuri:

a) fabricarea, importul, conservarea, ambalarea, etichetarea, manipularea, transportul, depozitarea, pregătirea pentru vânzare și vânzarea produselor;

b) furnizarea și utilizarea produselor, precum și prestarea serviciilor.

(2) Normele și reglementările se referă la grupe de produse și servicii care, anual, sunt nominalizate și actualizate de către Guvern, dacă acest lucru se impune.

Art. 7. — Operatorii economici sunt obligați:

a) producătorii:

— să răspundă pentru prejudiciul actual și cel viitor cauzat de produsul cu defect, precum și pentru cel cauzat ca rezultat cumulativ al produsului cu defect cu o acțiune sau o omisiune a unei terțe persoane;

— să pună pe piață numai produse sigure și, dacă actele normative în vigoare prevăd, acestea să fie testate și/sau certificate;

— să pună pe piață numai produse care respectă condițiile prescise sau declarate;

— să oprească livrările, respectiv să retragă de pe piață sau de la consumatori produsele la care organele abilitate sau specialiștii proprii au constatat neîndeplinirea caracteristicilor prescise, declarate sau care ar putea afecta viața, sănătatea ori securitatea consumatorilor, dacă această măsură constituie singurul mijloc prin care se pot elimina neconformitățile respective;

— să asigure, atât pe durata de fabricație, cât și după scoaterea din programul de fabricație, pentru perioada cel puțin egală cu durata medie de utilizare, calculată de la data vânzării ultimelor produse, direct sau prin terți abilitați, piesele de schimb aferente și service-ul necesar produselor de folosință îndelungată;

b) distribuitorii:

— să se asigure că produsele oferite spre comercializare sunt sigure și respectă condițiile prescise sau declarate;

— să nu comercializeze produse despre care dețin informații sau consideră că pot fi periculoase;

— să anunțe, imediat, autoritățile publice competente, precum și producătorul despre existența pe piață a oricărui produs de care au cunoștință că este periculos;

— să retragă de la comercializare produsele la care organele abilitate de lege au constatat că nu îndeplinesc caracteristicile prescrise sau declarate, dacă aceasta constituie singurul mijloc prin care se pot elimina neconformitățile respective;

— să asigure condițiile tehnice stabilite de producător pe timpul transportului, manipulării, depozitării și desfacerii produselor;

c) prestatorii de servicii:

— să folosească, în cadrul serviciilor prestate, numai produse și proceduri sigure și, după caz, dacă actele normative în vigoare prevăd, acestea să fie testate și/sau certificate, și să anunțe imediat existența pe piață a oricărui produs despre care au cunoștință că este periculos;

— să presteze numai servicii care nu afectează viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor ori interesele economice ale acestora;

— să respecte condițiile prescrise sau declarate, precum și clauzele prevăzute în contracte;

— să asigure, la prestarea serviciilor, condițiile stabilite de producător, de actele normative în vigoare, precum și cele specifice desfășurării activității;

— să răspundă pentru prejudiciul actual și cel viitor cauzat de serviciul defectuos prestat.

CAPITOLUL III

Protecția intereselor economice ale consumatorilor

Art. 8. — Guvernul adoptă reglementări specifice în scopul prevenirii și combaterii practicilor ce dăunează intereselor economice ale consumatorilor.

Art. 9. — Operatorii economici sunt obligați să pună pe piață numai produse sau servicii care corespund caracteristicilor prescrise sau declarate, să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii și să nu folosească practici comerciale abuzive.

Art. 10. — Drepturile consumatorilor, la încheierea contractelor, sunt:

a) libertatea de a lua decizii la achiziționarea de produse și servicii, fără a li se impune în contracte clauze abuzive sau care pot favoriza folosirea unor practici comerciale abuzive în vânzare, de natură a influența opțiunea acestora;

b) de a beneficia de o redactare clară și precisă a clauzelor contractuale, inclusiv a celor privind caracteristicile calitative și condițiile de garanție, indicarea exactă a prețului sau tarifului, precum și stabilirea cu exactitate a condițiilor de credit și a dobânzilor;

c) de a fi exonerati de plata produselor și serviciilor care nu au fost solicitate și acceptate;

d) de a fi despăgubiți pentru daunele provocate de produsele sau serviciile care nu corespund clauzelor contractuale;

e) de a li se asigura service-ul necesar și piese de schimb pe toată durata medie de utilizare a produsului, stabilită în documentele tehnice normative sau declarată de către producător ori convenită de părți;

f) de a plăti, pentru produsele sau serviciile de care beneficiază, sume stabilite cu exactitate, în prealabil; majorarea prețului stabilit inițial este posibilă numai cu acordul consumatorului.

g) de a sesiza asociațiile pentru protecția consumatorilor și organele administrației publice asupra încălcării drepturilor și intereselor lor legitime, în calitate de consumatori, și de a face propuneri referitoare la îmbunătățirea calității produselor și serviciilor;

h) de a fi notificați în scris cu 30 de zile înainte de data pentru care a fost încheiat contractul al cărui termen de valabilitate se prelungește în mod automat pentru o perioadă de timp determinată sau nedeterminată, în vederea formulării unei opțiuni de prelungire a validității acestuia.

Art. 11. — (1) Produsele și serviciile oferite consumatorilor se măsoară cu mijloace de măsurare și control adecvate, verificate metrologic, potrivit reglementărilor legale.

(2) Indicațiile mijloacelor de măsurare trebuie să fie lizibile și la vederea cumpărătorului.

Art. 12. — (1) Consumatorii au dreptul de a pretinde vânzătorilor remedierea sau înlocuirea gratuită a produselor și serviciilor obținute, precum și despăgubiri pentru pierderile suferite ca urmare a deficiențelor constatate în cadrul termenului de garanție sau de valabilitate. După expirarea acestui termen consumatorii pot pretinde remedierea sau înlocuirea produselor care nu pot fi folosite potrivit scopului pentru care au fost realizate, ca urmare a unor vicii ascunse apărute pe durata medie de utilizare a acestora.

(2) Vânzătorul suportă toate cheltuielile legate de aceste deficiențe, situație care nu îl exonerează de răspundere pe producător în relația sa cu vânzătorul.

Art. 13. — (1) Remedierea deficiențelor apărute la produse sau servicii ori înlocuirea produselor care nu corespund în cadrul termenului de garanție sau de valabilitate și care nu sunt imputabile consumatorului se face în termenul maxim stabilit prin reglementări sau, după caz, prin contract.

(2) În cazul unor vicii ascunse, termenul maxim stabilit la alineatul precedent curge de la data finalizării expertizei tehnice efectuate de un organism tehnic neutru.

Art. 14. — (1) În cazul produselor la care timpul de nefuncționare din cauza deficiențelor apărute în cadrul termenului de garanție depășește 10% din acest termen, precum și în cazul produselor alimentare, farmaceutice, al dispozitivelor protetice și/sau medicale, al produselor destinate nou-născuților, al cărucioarelor pentru copii și al produselor cosmetice care prezintă abateri de la caracteristicile calitative prescrise sau declarate, cu excepția medicamentelor și produselor preparate în scop medical sau terapeutic, vânzătorul este obligat, la cererea consumatorului, să le înlocuiască sau să restituie contravaloarea acestora.

(2) Timpul de nefuncționare menționat la alin. (1) prelungește în mod corespunzător termenul de garanție și curge din momentul sesizării vânzătorului/unității service până la aducerea produsului în stare de utilizare normală și al notificării în scris în vederea ridicării produsului sau predării efective a produsului către consumator.

(3) Produsele de folosință îndelungată care înlocuiesc produsele defecte în cadrul termenului de garanție vor beneficia de un nou termen de garanție, care curge de la data preschimbării produsului.

(4) Termenul de garanție curge de la data vânzării produsului. Pentru bunurile de folosință îndelungată noi, obținute prin tragere la sorți la tombole, câștigate la concursuri, câștiguri la C.E.C., Loto-Prono și similare sau acordate cu reducere de preț ori gratuit de către operatorii economici, termenul de garanție curge de la data intrării bunului respectiv în posesia câștigătorului.

Art. 15. — (1) Restituirea contravalorii sau înlocuirea produsului achiziționat ori a serviciului prestat se face imediat după constatarea imposibilității folosirii acestuia, dacă această situație nu este imputabilă consumatorului.

(2) Restituirea contravalorii produsului sau serviciului se face la valoarea actualizată a acestuia, calculată în funcție de indicele de inflație comunicat de Institutul Național de Statistică. Valoarea actualizată astfel calculată nu va putea fi mai mică decât contravaloarea produsului sau serviciului pe care operatorul economic obligat la restituire o percepe

pentru produse sau servicii de același fel, în momentul restituirii.

(3) Operatorul economic are aceleași obligații pentru produsul sau serviciul înlocuit ca și pentru produsul sau serviciul vândut inițial.

(4) Persoanele împuternicite conform art. 54 să constate contravenția și să aplice sancțiunea prevăzută de prezenta ordonanță vor stabili pentru produse și servicii, odată cu sancțiunea, și măsuri de remediere, înlocuire, restituirea contravalorii acestora sau restituirea sumelor încasate necuvenit de la consumatori, după caz.

Art. 16. — (1) Consumatorul poate solicita plata unor despăgubiri, potrivit clauzelor contractuale sau dispozițiilor legale, în cazul remedierii ori al înlocuirii produselor sau serviciilor necorespunzătoare.

(2) Soluționarea solicitării plății unor prejudicii morale sau daune conexe remedierii ori a înlocuirii produselor sau serviciilor necorespunzătoare cerute de consumatori sau de operatorii economici este de competența instanței judecătorești competente ori a organismului de mediere competent.

Art. 17. — Vânzătorul asigură toate operațiunile necesare repunerii în funcțiune, înlocuirii produselor ori remedierii serviciilor reclamate în cadrul termenului de garanție sau de valabilitate, respectiv pentru vicii ascunse în cadrul duratei medii de utilizare, precum și a celor ocazionate de transportul, manipularea, diagnosticarea, expertizarea, demontarea, montarea și ambalarea acestora; vânzătorul suportă și cheltuielile legate de acestea, situație care nu îl exonerează de răspundere pe producător în relația sa cu vânzătorul.

CAPITOLUL IV

Informarea și educarea consumatorilor

Art. 18. — Consumatorii au dreptul de a fi informați, în mod complet, corect și precis, asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor oferite de către operatorii economici, astfel încât să aibă posibilitatea de a face o alegere rațională, în conformitate cu interesele lor, între produsele și serviciile oferite și să fie în măsură să le utilizeze, potrivit destinației acestora, în deplină securitate.

Art. 19. — Informarea consumatorilor despre produsele și serviciile oferite se realizează, în mod obligatoriu, prin elemente de identificare și caracterizare ale acestora, care se înscriu la vedere, după caz, pe produs, etichetă, ambalaj de vânzare sau în cartea tehnică, instrucțiunile de folosire ori altele asemenea, ce însoțesc produsul sau serviciul, în funcție de natura acestuia.

Art. 20. — (1) Producătorul trebuie să informeze despre denumirea produsului, denumirea și/sau marca producătorului, cantitatea și, după caz, termenul de garanție, de valabilitate sau data durabilității minimale, principalele caracteristici tehnice și calitative, compoziția, aditivii folosiți, despre eventualele riscuri previzibile, modul de utilizare, manipulare, depozitare, conservare sau păstrare, despre contraindicații.

(2) Producătorul are obligația să își precizeze adresa în elementele de identificare, până la data aderării României la Uniunea Europeană.

(3) Produsele de folosință îndelungată trebuie să fie însoțite de certificatul de garanție și, dacă reglementările în vigoare prevăd, de declarația de conformitate, precum și de cartea tehnică ori de instrucțiunile de folosire, instalare, exploatare, întreținere, eliberate de producător.

(4) Vânzătorul trebuie să informeze consumatorii despre prețul final al produsului sau despre tariful serviciului prestat, pe care îl suportă consumatorul, incluzând taxa pe valoarea adăugată și toate taxele suplimentare, și să ofere acestora toate informațiile și documentele tehnice care trebuie să însoțească produsul.

(5) Toate informațiile privitoare la produsele și serviciile oferite consumatorilor, documentele însoțitoare, inclusiv cele referitoare la informațiile privind securitatea produsului și instrucțiunile de utilizare, precum și contractele, inclusiv cele preformulate, trebuie să fie scrise în limba română, indiferent de țara de origine a acestora, fără a exclude prezentarea acestora și în alte limbi.

Art. 21. — Informațiile referitoare la serviciile prestate trebuie să cuprindă categoria calitativă a serviciului, timpul de realizare, termenul de garanție, tariful, riscurile previzibile și, după caz, declarația de conformitate.

Art. 22. — Operatorii economici sunt obligați să demonstreze consumatorilor, la cererea acestora, cu ocazia cumpărării, modul de utilizare și funcționalitatea produselor ce urmează a fi vândute; la lansarea pe piață a produselor, aceștia sunt obligați să efectueze demonstrații de utilizare.

Art. 23. — Obligația de a informa pe consumator potrivit art. 19, 20, 21 și 22 nu poate fi înlăturată prin invocarea secretului comercial sau profesional.

Art. 24. — Se interzice prezentarea, prin orice mijloace, a afirmațiilor și indicațiilor care nu sunt conforme cu parametrii ce caracterizează produsele și serviciile și care nu pot fi probate.

Art. 25. — Prețurile și tarifele trebuie indicate în mod vizibil și într-o formă neechivocă, ușor de citit.

Art. 26. — (1) Comercializarea produselor și prestarea serviciilor se face în locuri și în spații autorizate, conform reglementărilor legale în vigoare.

(2) Sunt obligatorii afișarea, în mod vizibil, a denumirii unității, a codului unic de înregistrare la registrul comerțului, din care să rezulte obiectul/obiectele de activitate al/ale societății pentru care este autorizată să funcționeze, precum și afișarea și respectarea orarului de funcționare.

(3) Orarele de funcționare vor fi stabilite, după caz, în conformitate cu hotărârile administrației publice locale.

CAPITOLUL V

Organe ale administrației publice pentru protecția consumatorilor

Art. 27. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, organ de specialitate al administrației publice centrale, subordonat Guvernului, coordonează și realizează politica Guvernului în domeniul protecției consumatorilor.

Art. 28. — (1) Atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, precum și relațiile dintre aceasta și alte organisme competente în domeniu se stabilesc prin hotărâri ale Guvernului.

(2) Guvernul va stabili reglementări în domeniul protecției consumatorilor pentru organele de specialitate ale administrației publice centrale și, respectiv, pentru unele servicii publice ale ministerelor și altor autorități ale administrației publice centrale, organizate în județe și în municipiul București.

(3) Guvernul va stabili, prin hotărâri, reglementări-cadru în domeniul protecției consumatorilor, inclusiv reglementări privind modul de constituire, repartizare și utilizare a unui fond de stimulare a personalului Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(4) Taxele care se percep de către serviciile sau organele administrației publice, cu rol în domeniul protecției consumatorilor, se stabilesc conform legii, iar tarifele pentru încercările efectuate în laboratoare proprii, subordonate sau agreate, conform actelor normative în vigoare.

Art. 29. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, în baza consultării cu alte organisme interesate ale administrației publice centrale și locale, precum și cu cele neguvernamentale, elaborează reglementări referitoare la modalitățile concrete de

colaborare și de sprijinire reciprocă și le propune spre aprobare Guvernului.

CAPITOLUL VI

Asociațiile pentru protecția consumatorilor

Art. 30. — În sensul prezentei ordonanțe, *asociațiile pentru protecția consumatorilor* sunt considerate organizații neguvernamentale, ca persoane juridice, conform legii, și care, fără a urmări realizarea de profit pentru membrii lor, au ca unic scop apărarea drepturilor și intereselor legitime ale membrilor lor sau ale consumatorilor, în general.

Art. 31. — Asociațiile pentru protecția consumatorilor pot fi parteneri sociali cu drept de reprezentare în consiliile consultative cu rol în domeniul protecției consumatorilor, în care organele administrației publice sunt reprezentate, dacă îndeplinesc condițiile prezentei ordonanțe.

Art. 32. — Asociațiile pentru protecția consumatorilor care apără drepturile și interesele legitime ale consumatorilor, în general, sunt, de drept, parteneri sociali în consiliile consultative prevăzute în prezenta ordonanță, dacă:

a) la nivel național, au cel puțin 3.000 de membri și filiale în cel puțin 10 județe;

b) la nivel județean și local, dacă au desfășurat o activitate în domeniul protecției consumatorilor pe o perioadă de cel puțin 3 ani.

Art. 33. — Asociațiile pentru protecția consumatorilor care sunt constituite în scopul apărării intereselor numai ale membrilor lor pot deveni parteneri sociali cu drept de reprezentare în organismele consultative cu rol în domeniul protecției consumatorilor și în care organele administrației publice sunt reprezentate, numai dacă au cel puțin 800 membri.

Art. 34. — După constituire, asociațiile pentru protecția consumatorilor vor solicita luarea lor în evidență de către organul administrației publice pentru protecția consumatorilor de nivel central sau local, după caz.

Art. 35. — Personalul de conducere și salariații organelor de specialitate ale administrației publice, precum și ale serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu atribuții pe linia protecției consumatorilor nu au dreptul de a deține funcții în organele de conducere ale asociațiilor pentru protecția consumatorilor.

Art. 36. — Asociațiile pentru protecția consumatorilor sunt consultate de către serviciile și organismele administrației publice prevăzute la art. 35, potrivit competențelor, la elaborarea dispozițiilor și procedurilor cu caracter general și a altor lucrări care au ca scop protecția consumatorilor, cu privire la:

a) cunoașterea cerințelor consumatorilor privind sortimentele, calitatea și cantitatea produselor și serviciilor;

b) formarea unei atitudini corecte a operatorilor economici angajați în producerea și comercializarea produselor și prestarea serviciilor, față de calitatea acestora;

c) prevenirea practicilor comerciale abuzive și a publicității de natură a afecta drepturile și interesele legitime ale consumatorilor.

Art. 37. — Asociațiile pentru protecția consumatorilor au următoarele drepturi și obligații:

a) de a fi sprijinite logistic de către organismele administrației publice centrale și locale, în vederea atingerii obiectivelor lor;

b) de a primi sume de la bugetul de stat și de la bugetele locale;

c) de a solicita autorităților competente luarea de măsuri în vederea opririi producției sau retragerii de pe piață a produselor ori serviciilor care nu asigură nivelul calitativ

prescris în documentele stabilite de lege sau care pun în pericol viața, sănătatea ori securitatea consumatorilor;

d) de a solicita operatorilor economici realizarea de produse și servicii în condiții speciale, în vederea satisfacerii nevoilor consumatorilor cu handicap sau de vârstă a treia;

e) de a fi consultate cu ocazia elaborării actelor normative, standardelor sau specificațiilor care definesc caracteristicile tehnice și calitative ale produselor și serviciilor destinate consumatorilor;

f) de a solicita și de a obține informații asupra prețului și caracteristicilor calitative ale produselor sau serviciilor, de natură să ajute consumatorul la luarea unei decizii asupra achiziționării acestora;

g) de a informa opinia publică, prin mass-media, asupra deficiențelor de calitate ale produselor și serviciilor, precum și asupra consecințelor vătămătoare ale acestora pentru consumatori;

h) de a introduce acțiuni în justiție pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale consumatorilor;

i) de a solicita serviciilor sau organelor administrației publice, prevăzute la art. 35, efectuarea de analize și încercări ale produselor destinate consumatorilor și de a publica rezultatele;

j) de a iniția acțiuni proprii, în vederea identificării cazurilor în care operatorii economici nu respectă drepturile consumatorilor prevăzute de lege, precum și a cazurilor de neconformitate a produselor sau serviciilor, și de a sesiza, în cadrul unei proceduri de urgență, serviciile sau organele de specialitate ale administrației publice abilitate să acționeze în consecință.

Art. 38. — Centrele de consultanță și informare a consumatorilor pot fi organizate la nivel de birouri în structura organizatorică a asociațiilor pentru protecția consumatorilor și desfășoară activități gratuite în folosul acestora constând în informații, recomandări și consultanță privind problemele legate de achiziționarea unui produs sau serviciu.

Art. 39. — (1) Sumele primite de la bugetul de stat, prin intermediul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, se utilizează exclusiv pentru înființarea și funcționarea centrelor de consultanță și informare a consumatorilor, respectiv pentru:

a) salarizarea sau, după caz, remunerarea personalului utilizat în centrele de consultanță și informare a consumatorilor, care se va face în funcție de timpul efectiv lucrat, până la nivelul maxim al funcției echivalente utilizate în cadrul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor;

b) cheltuieli materiale efectuate pentru întreținerea sediului și a dotărilor aferente;

c) cheltuieli curente și cele ocazionate de tipărirea materialelor informative.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se utilizează în condițiile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, iar sumele rămase neutilizate la data încheierii exercițiului financiar se restituie la bugetul de stat.

Art. 40. — (1) Sumele primite de la bugetele locale prin hotărâri ale consiliilor locale sau, după caz, ale consiliilor județene vor fi utilizate în condițiile stabilite prin convențiile încheiate de acestea cu asociațiile respective, conform legii.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se utilizează în condițiile Legii nr. 500/2002, cu modificările ulterioare, iar sumele rămase neutilizate se restituie bugetelor locale respective.

Art. 41. — Controlul asupra activităților desfășurate în centrele de consultanță și informare a consumatorilor din cadrul asociațiilor pentru protecția consumatorilor, care au primit sume de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, se exercită de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 42. — Reprezentanții organizațiilor neguvernamentale ale consumatorilor nu au drept de control al operatorilor economici.

Art. 43. — Centrele de consultanță și informare a consumatorilor beneficiază de asistență de specialitate din partea personalului Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, împuternicit în acest scop.

CAPITOLUL VII Consiliul consultativ

Art. 44. — La nivel central și local — județ, oraș, comună — se constituie câte un consiliu consultativ pentru protecția consumatorilor. Acesta are caracter consultativ și asigură, la nivelurile respective, cadrul informațional și organizatoric necesar:

a) stabilirii și aplicării politicii de protecție a consumatorilor;

b) corelării acțiunilor diverselor organisme ale administrației publice cu cele ale organizațiilor neguvernamentale care au rol în realizarea protecției consumatorilor.

Art. 45. — Consiliul consultativ pentru protecția consumatorilor este format din:

a) reprezentanți ai tuturor serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, care au competențe cu caracter general sau special în domeniul protecției consumatorilor și au structuri organizatorice la nivelul respectiv;

b) prefect sau primar, după caz, sau reprezentanți ai acestora;

c) reprezentanți ai asociațiilor pentru protecția consumatorilor;

d) reprezentanți ai altor organisme, după caz.

Art. 46. — Guvernul stabilește, în mod concret, componența, atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Consiliului consultativ pentru protecția consumatorilor, pe fiecare nivel în parte.

CAPITOLUL VIII

Raporturile juridice dintre consumatorii prejudiciați și operatorii economici

Art. 47. — Acțiunile în justiție îndreptate de către asociațiile pentru protecția consumatorilor, înființate în condițiile prevăzute la art. 32 și 33, împotriva operatorilor economici care au prejudiciat drepturile și interesele legitime ale consumatorilor sunt scutite de taxe de timbru.

Art. 48. — Ministerul Public poate interveni în acțiunile civile introduse, în care sunt implicate interesele consumatorilor.

CAPITOLUL IX

Sanțiuni

Art. 49. — Încălcarea prevederilor prezentei ordonanțe atrage răspunderea materială, civilă, contravențională sau penală, după caz.

Art. 50. — (1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, și se sancționează după cum urmează:

a) încălcarea dispozițiilor art. 4, art. 7 lit. a) a 2-a, a 3-a și a 5-a liniuță, lit. c) prima și a 2-a liniuță, art. 15 alin. (1), cu amendă contravențională de la 3.000 lei la 30.000 lei;

b) încălcarea dispozițiilor art. 7 lit. a) a 4-a liniuță, lit. b) a 3-a și a 4-a liniuță, cu amendă contravențională de la 2.500 lei la 25.000 lei;

c) încălcarea dispozițiilor art. 5, art. 7 lit. b) prima, a 2-a și a 5-a liniuță, lit. c) a 3-a și a 4-a liniuță, art. 9, art. 10 lit. a)—f) și art. 11, cu amendă contravențională de la 2.000 lei la 4.000 lei;

d) încălcarea dispozițiilor art. 13 alin. (1), art. 14 alin. (1), art. 17—25 și art. 26 alin. (1) și (2), cu amendă contravențională de la 1.000 lei la 3.000 lei.

(2) Sancțiunile se pot aplica și persoanelor juridice.

Art. 51. — (1) Împiedicarea, sub orice formă, a organelor administrației publice însărcinate cu protecția consumatorilor de a exercita atribuțiile de serviciu referitoare la prevenirea și combaterea faptelor care pot afecta viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor ori interesele economice ale acestora constituie contravenție și se sancționează cu muncă în folosul comunității sau cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei.

(2) Nerespectarea dispozițiilor legale privind protecția consumatorilor care, potrivit art. 50, constituie contravenție, dacă fapta a avut ca urmare vătămarea sănătății sau a integrității corporale a uneia sau mai multor persoane, se sancționează cu amendă contravențională de la 20.000 lei la 100.000 lei.

(3) Nerespectarea dispozițiilor legale privind protecția consumatorilor care, potrivit art. 50, constituie contravenție, dacă fapta a avut ca urmare afectarea gravă și în mod repetat a intereselor economice ale unuia sau mai multor consumatori, se sancționează cu amendă contravențională de la 5.000 lei la 25.000 lei.

(4) În cazul aplicării sancțiunii amenzii pentru săvârșirea faptei prevăzute la alin. (2) se va dispune și închiderea definitivă a unității, putând fi dispusă aceeași măsură pentru săvârșirea faptei prevăzute la alin. (3).

(5) Contravenienții sunt obligați să suporte, potrivit prevederilor legale în vigoare, și cheltuielile efectuate de terți, persoane fizice sau juridice, în vederea vindecării persoanelor vătămăte în calitatea lor de consumatori.

Art. 52. — Valoarea amenzilor prevăzute la art. 50 și 51 se va actualiza prin hotărâre a Guvernului.

Art. 53. — În conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, contravenientul poate achita, în cel mult 48 de ore de la data încheierii sau, după caz, de la data comunicării procesului-verbal de constatare a contravenției, jumătate din minimul amenzii prevăzute de art. 50, agentul constatatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

Art. 54. — (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 50 și 51 se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(2) În cazul sancțiunilor cu închisoare contravențională, măsura se aplică de instanța competentă, la sesizarea organului din care face parte agentul constatatator.

(3) Organele de poliție sunt obligate să acorde, la cerere, sprijinul necesar persoanelor împuternicite prevăzute la alin. (1), aflate în exercițiul funcțiunii, sau să le însoțească, după caz.

(4) Organele de control prevăzute la alin. (1) pot preleva produse în vederea testării acestora în laboratoare. Contravaloarea produselor prelevate și a cheltuielilor legate de testarea lor se suportă de către organul administrației publice, dacă în urma testării nu se constată neconformități față de cerințele de securitate și/sau de calitate prescise ori declarate. În caz contrar, cheltuielile respective se suportă de către operatorul economic.

Art. 55. — Pentru limitarea prejudicierii consumatorilor, agentul constatatator poate dispune următoarele măsuri:

1. oprirea definitivă a comercializării și retragerea din circuitul consumului uman a produselor care:

a) sunt periculoase, falsificate sau contrafăcute;

b) au termenul de valabilitate expirat sau data durabilității minimale depășită;

c) sunt interzise consumului uman prin reglementări legale;

2. oprirea temporară a prestării serviciilor, importului, fabricației, comercializării produselor sau a utilizării acestora la prestarea serviciilor, până la remedierea deficiențelor, în cazul în care:

a) produsele nu sunt testate și/sau certificate conform normelor legale;

b) produsele nu îndeplinesc caracteristicile prescrise sau declarate, fără ca acestea să fie periculoase;

c) produsele nu prezintă elementele de identificare și de caracterizare, precum și documentele de însoțire, conform prevederilor art. 18–22;

d) se prestează servicii care pot pune în pericol viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor;

3. distrugerea produselor periculoase oprite definitiv de la comercializare, dacă aceasta constituie singurul mijloc care face să înceteze pericolul.

Art. 56. — (1) Odată cu aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale, agentul constator poate propune una dintre următoarele sancțiuni complementare:

a) închiderea temporară a unității pe o durată de cel mult 6 luni;

b) închiderea temporară a unității pe o durată de la 6 luni la 12 luni;

c) închiderea definitivă a unității;

d) suspendarea sau retragerea definitivă, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități.

(2) Sancțiunea complementară prevăzută la alin. (1) lit. a) poate fi aplicată în cazurile în care se constată:

a) lipsa condițiilor igienico-sanitare pentru produsele și serviciile nealimentare;

b) folosirea unor spații și condiții necorespunzătoare pentru producție, depozitare sau comercializare;

c) nerespectarea condițiilor impuse de producători privind manipularea, transportul, depozitarea și comercializarea, dacă acestea sunt de natură să modifice, în mod periculos, caracteristicile inițiale ale produsului respectiv;

d) lipsa specificațiilor tehnice, a instrucțiunilor și a procedurilor de lucru la producătorii și prestatorii de servicii;

e) lipsa certificatelor sau a avizelor necesare eliberate de laboratoarele de încercări sau de omologări specifice;

f) lipsa certificatelor de conformitate.

(3) Sancțiunea complementară prevăzută la alin. (1) lit. b) poate fi aplicată în cazurile în care se constată:

a) folosirea practicilor de comercializare abuzive sau săvârșirea repetată a unor abateri sancționate de organele de control în decurs de 6 luni de la prima constatare;

b) refuzul operatorului economic de a permite, în prima fază, controlul organelor de specialitate și la care, în urma unui control ulterior, se constată deficiențe grave;

c) lipsa licenței de fabricație a produselor alimentare pentru producători;

d) nerespectarea sau neacordarea certificatelor de garanție pentru lucrările de prestări de servicii;

e) utilizarea în activitatea de service a unor piese sau componente neomologate.

(4) Sancțiunea complementară prevăzută la alin. (1) lit. c) poate fi aplicată în cazurile în care se constată:

a) importul cu bună știință al produselor care nu respectă condițiile calitative prescrise sau declarate ori care sunt periculoase;

b) prestarea de servicii care pun în pericol viața, sănătatea sau siguranța consumatorilor;

c) punerea în vânzare a produselor despre care operatorii economici controlați au cunoștință că sunt falsificate sau contrafăcute ori care au parametri de securitate neconformi;

d) recondiționarea unor produse alimentare retrase de la consumul uman ca fiind necorespunzătoare, prin adăugarea de aditivi sau alte substanțe ce nu se regăsesc în rețeta

de fabricație, în urma căreia a rezultat un produs destinat comercializării în scopul consumului uman;

e) în cazul în care operatorul economic nu a sîstat livrările sau nu a retras de la comercializare ori de la beneficiar produsele pentru care organele abilitate prin lege au constatat că sunt periculoase sau că nu îndeplinesc caracteristicile calitative prescrise ori declarate;

f) împiedicarea sub orice formă de către operatorul economic sau de către angajații acestuia a organelor administrației publice însărcinate cu protecția consumatorilor și supravegherea calității produselor și serviciilor să își exercite atribuțiile de serviciu referitoare la prevenirea și combaterea faptelor ce pot afecta viața, sănătatea ori securitatea consumatorilor sau instigarea oricărei alte persoane împotriva acestor organe;

g) comercializarea de produse interzise prin reglementările legale în vigoare;

h) continuarea desfășurării activității după dispunerea măsurii de închidere temporară, fără obținerea acordului prevăzut la alin. (7);

i) nerespectarea măsurilor dispuse în temeiul art. 55.

(5) În consecință, sancțiunea complementară prevăzută la alin. (1) lit. d) va avea același regim, odată cu sancțiunea aplicată menționată la alin. (1) lit. a), b) sau c), după caz.

(6) Sancțiunea prevăzută la alin. (1) lit. d) se aplică de către autoritățile publice competente care vor fi înștiințate în acest sens.

(7) Aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și d) se suspendă numai cu acordul scris al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor sau al oficiilor județene pentru protecția consumatorilor, după remedierea deficiențelor care au condus la aplicarea sancțiunii complementare.

Art. 57. — Sancțiunile propuse pentru a fi aplicate potrivit art. 55 și art. 56 alin. (1) lit. a)–c) se dispun direct sau prin delegare, de către conducătorii autorităților publice prevăzute la art. 54, prin ordin sau decizie.

Art. 58. — Sancțiunile contravenționale complementare dispuse în condițiile art. 55 și 56 se vor materializa prin aplicarea de sigilii sau alte semne distinctive cu valoare de sigiliu.

Art. 59. — Prevederile art. 51, 55 și 56 nu le sunt aplicabile dispozițiile art. 32 alin. (3) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 60. — (1) În cazul în care contravenientul nu a achitat amenda în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sancțiunii și nu există posibilitatea executării silită, organul din care face parte agentul constator va sesiza instanța de judecată pe a cărei rază teritorială s-a săvârșit contravenția, în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea închisorii contravenționale sau, dacă există consimțământul contravenientului, cu sancțiunea obligării acestuia la prestarea unei activități în folosul comunității, ținându-se seama de partea din amendă care a fost achitată.

(2) La primul termen de judecată, instanța poate acorda contravenientului, la cererea acestuia, un termen de 30 de zile, în vederea achitării integrale a amenzii.

(3) În cazul în care contravenientul nu a achitat amenda în termenul prevăzut la alin. (2), instanța procedează la transformarea amenzii în închisoare contravențională.

(4) Executarea sancțiunii închisorii contravenționale se prescrie în termen de un an de la data rămânerei definitive a hotărârii.

Art. 61. — (1) Produsele periculoase, falsificate sau contrafăcute se confiscă de organele abilitate de lege, la sesizarea agentului constator, și se distrug sau se valorifică, după caz, conform prevederilor legale.

(2) Veniturile încasate ilicit de către operatorii economici, ca urmare a încălcării prevederilor art. 4, art. 7 lit. a) a 2-a, a 3-a și a 4-a liniuță, art. 7 lit. b) prima și a 2-a liniuță și ale art. 7 lit. c) prima și a 2-a liniuță, se preiau la bugetul de stat de organele abilitate ale Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 62. — Prevederile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale Codului penal și ale Codului de procedură penală.

Art. 63. — Aplicarea sancțiunilor prevăzute în prezenta ordonanță nu înlătură răspunderea disciplinară a făptuitorilor.

Art. 64. — Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu prevederile Codului civil.

Art. 65. — Prevederile prezentei ordonanțe nu se aplică:

a) pagubelor generate de produsele puse în circulație anterior datei intrării în vigoare a acesteia;

b) pagubelor rezultate din accidente nucleare.

CAPITOLUL X

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 66. — Guvernul va lua măsurile necesare pentru organizarea executării prevederilor prezentei ordonanțe, precum și pentru elaborarea de norme metodologice privind:

a) condițiile de realizare a expertizelor tehnice, în cazul unor vicii ascunse, pe categorii de produse și servicii;

b) modul de înlocuire, remediere sau restituire a contravalorii, pentru produsele sau serviciile care prezintă deficiențe;

c) măsuri de prevenire și limitare a prejudicierii consumatorilor, precum și condițiile în care acestea pot fi luate de către organele administrației publice prevăzute la art. 54;

d) conținutul și competența de aprobare a documentelor care atestă nivelul calitativ al produselor și serviciilor;

e) informarea și educarea în domeniul protecției consumatorilor;

f) condițiile în care asociațiile pentru protecția consumatorilor, constituite potrivit art. 33, pot deveni parteneri sociali cu drept de reprezentare;

g) desfășurarea activității consiliilor consultative pentru protecția consumatorilor;

h) măsurile suplimentare pentru protecția unor categorii de consumatori, cum ar fi: copii, vârstnici, persoane cu

handicap, segmente de populație aflate în situația de risc financiar ridicat, precum și alte categorii de consumatori expuși în mod deosebit riscului.

Art. 67. — Începând cu anul 2001, numărul centrelor de consultanță și informare a consumatorilor pentru care se acordă sume de la bugetul de stat va fi stabilit prin hotărâre a Guvernului, după aprobarea legii bugetului de stat pe anul respectiv, cu încadrarea în sumele aprobate cu această destinație.

Art. 68. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor aprobă sau modifică criteriile de evaluare și selectare a asociațiilor pentru protecția consumatorilor care înființează și funcționează centre de consultanță și informare a consumatorilor, precum și modelul de convenție prevăzut la art. 40 alin. (1).

Art. 69. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, Legea nr. 4/1989 privind asigurarea și controlul calității produselor și serviciilor, Hotărârea Guvernului nr. 335/1990 privind unele măsuri din domeniul asigurării și controlului calității produselor, lucrărilor de construcții și serviciilor, precum și din cel al metrologiei, Hotărârea Guvernului nr. 545/1991 privind supravegherea calității produselor și serviciilor în scopul prevenirii și combaterii faptelor care pot afecta viața și sănătatea oamenilor, animalelor ori calitatea mediului înconjurător, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 58/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor și prevederile art. II din Legea nr. 37/2002 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 58/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, care nu sunt încorporate în prezenta formă republicată:

— Art. II alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 58/2000:

„Dispozițiile actelor normative emise în aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor se modifică și se aplică în mod corespunzător.”

— Art. II din Legea nr. 37/2002:

„La data intrării în vigoare a prezentei legi, Ordonanța Guvernului nr. 87/2000 privind răspunderea producătorilor pentru pagubele generate de produsele defectuoase și Ordonanța Guvernului nr. 88/2000 privind finanțarea centrelor de consultanță și informare a consumatorilor se abrogă.”

★

C U A N T U M U L T O T A L

al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2006, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale

Partidul Conservator — Filiala Județeană Cluj

1. quantumul total al veniturilor din cotizații: 470 lei;

2. lista persoanelor fizice care au făcut în anul 2006 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii de bază minime brute pe țară:

Nume și prenume	C.N.P.	Cetățenia	Valoarea	Felul donației	Data la care a fost efectuată donația
Călian Petru	1680517120665	română	1.400	bani	10.02.2006
			150	bani	10.03.2006
			1.400	bani	17.03.2006
			700	bani	7.04.2006
			700	bani	13.04.2006
			2.810,6	bani	13.04.2006
			700	bani	2.06.2006
			700	bani	23.06.2006

Nume și prenume	C.N.P.	Cetățenia	Valoarea	Felul donației	Data la care a fost efectuată donația
			100	bani	25.08.2006
			1.400	bani	5.09.2006
			700	bani	8.09.2006
			700	bani	20.10.2006
			700	bani	8.12.2006
			700	bani	8.12.2006
TOTAL:			12.860,6		
Călin Ovidiu	1741229120678	română	50	bani	28.01.2006
			50	bani	17.02.2006
			200	bani	27.02.2006
			100	bani	6.03.2006
			500	bani	18.03.2006
			464,25	bani	18.03.2006
			40	bani	30.03.2006
			50	bani	5.04.2006
			100	bani	27.04.2006
			200	bani	2.05.2006
			200	bani	2.06.2006
			100	bani	9.06.2006
			400	bani	7.07.2006
			200	bani	28.07.2006
			100	bani	28.07.2006
			100	bani	11.08.2006
			300	bani	8.09.2006
			200	bani	8.09.2006
			100	bani	6.10.2006
			200	bani	8.11.2006
			100	bani	1.12.2006
TOTAL:			3.754,25		

★

Partidul Conservator — Filiala Județeană Dolj

1. cuantumul total al veniturilor din cotizații: 33.130,90 lei;

2. lista persoanelor fizice care au făcut în anul 2006 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii de bază minime brute pe țară:

Nume și prenume	Cetățenia	C.N.P.	Suma (lei)	Data efectuării donației
Panait Sorin Delian	română	1680824163254	3.276	6.02.2006
			3.276	1.09.2006
TOTAL:			6.552	

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 151857